Den røde Krig.

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 1. | 10 Øre pr. Nr. | Januar 1919. | 1,25 Øre aarlig. | 2. Aargang.

Et nyt Aar.

—*—

Et nyt Aar! Hvad mere? Et nyt Aarstal skrives paa Papiret. Men de gamle Mennesker, den gamle Verden, den gamle Humbug rundt omkring os, Nøden, Fattigdomen, Elendigheden, Uvidenheden, Slaveaanden, Udbytningen, alt dette er det samme og fremtræder lige uhyggeligt, om man skriver 1918 eller 1919.

Det gamle System, de gamle Institutioner eksistere endnu og virke forhindrende og tilbageholdende. Menneskeaanden er bundet af Guldet og Konventionalismen.

Kapitalismen, Militarismen, Kirken, Bureaukratiet, se dér Civilationens Beskærmere. Hvad hjælper det, at Monarkiet, Kongeveldet, ramler sammen, naar Folket i næste Øjeblik er parat til at raabe: „Leve Kongen!"

Her er det ømme Punkt. Forvandlingen skal ikke alene foregaa omkring os, men hos os selv som en Følge deraf rundt omkring os. Socialismens og Revolutionens farligste Fjender er ikke Kapitalisterne, men alle de ligegyldige, tankeløse, sløve Arbejdere, som ikke selv vil, ikke gider tænke over Spørgsmaalene.

Mod den Fjende maa vi i Øjeblikket optage Kampen. Her er Øjeblikkets Virkefeldt. Vi skal ruske de sløve op og vække de sovende. Vække dem til Eftertanke, vække dem til Handling. Samfundets hidtilværende sociale Karakter er i Færd med at styrte sammen, udmattet til Døden af den frygtelige Verdenskrig brister de gamle Fortøjninger. Nu burde det være Arbejderklassens Pligt at fuldføre sin „historiske Mission" og forme Samfundsdannelsen efter retfærdige og menneskelige Principper. Saa langt Naturforholdene og Maskinteknikken tillader det.

Den gamle, kulturelle Samfundsteori e r d ø d. Det er ikke længere nødvendigt at et Lands store Flertal er dømt til udelukkende at tilbringe hele sit Liv med nyttigt, men tanketomt Arbejde. At Jordens Arbejdere i 16—18 Timer pr. Døgn kroges af Levnedsmiddelproduktionens trange Slid, blot for at et Faatal helt og holdent skal kunne vie sine Kræfter til den videnskabelige og aandelige Forædling.

Men det koster Kræfter, koster Offer at komme ud af det Dødvande, som Samfundet nu befinder sig i. Kampen for Fremskridtet har altid kostet Offer. Men skal vi lade os skræmme af det? Skal vi vige tilbage, fordi det koster Anstrængelser, mulig Fængsling, maaske Forbedringshus? Ak nej — saa let slipper man ikke fra os. Men jeg kunde have Lyst til nu ved Aarsskiftet at hviske de Magthavende i Øret: „I vil afskaffe os. Naa, godt! Det lader sig gøre. Vær med til at afskaffe det gamle System, det er den eneste Maade. Det er Dumhed at tro, at I faar Bugt med Syndikalisterne og Ungsocialisterne ved at stoppe nogle af dem i Fængslet. Det forværrer blot jer egen Stilling."

Men jeg ved, at det er dumt at resonnere overfor de Magthavende. De har deres „Ansvar" (indtil de, ligesom Kejser Wilhelm, skal staa til Ansvar — og saa flygter). Det gælder om, at forberede Omvæltningen blandt Arbejderne, forandre deres Tænkemaade, og at sørge for, at de organiserer sig til Kamp efter den direkte Aktions Linjer. De Magthavende skal, saa længe de vover det, forsøge at anvende sine gamle, dumme, umenneskelige Straffeparagraffer. Dog! Vort Maal er for stort, vor Vilje for stærk til, at man med saa barnlige Midler skal kunne hindre vor Fremmarch.

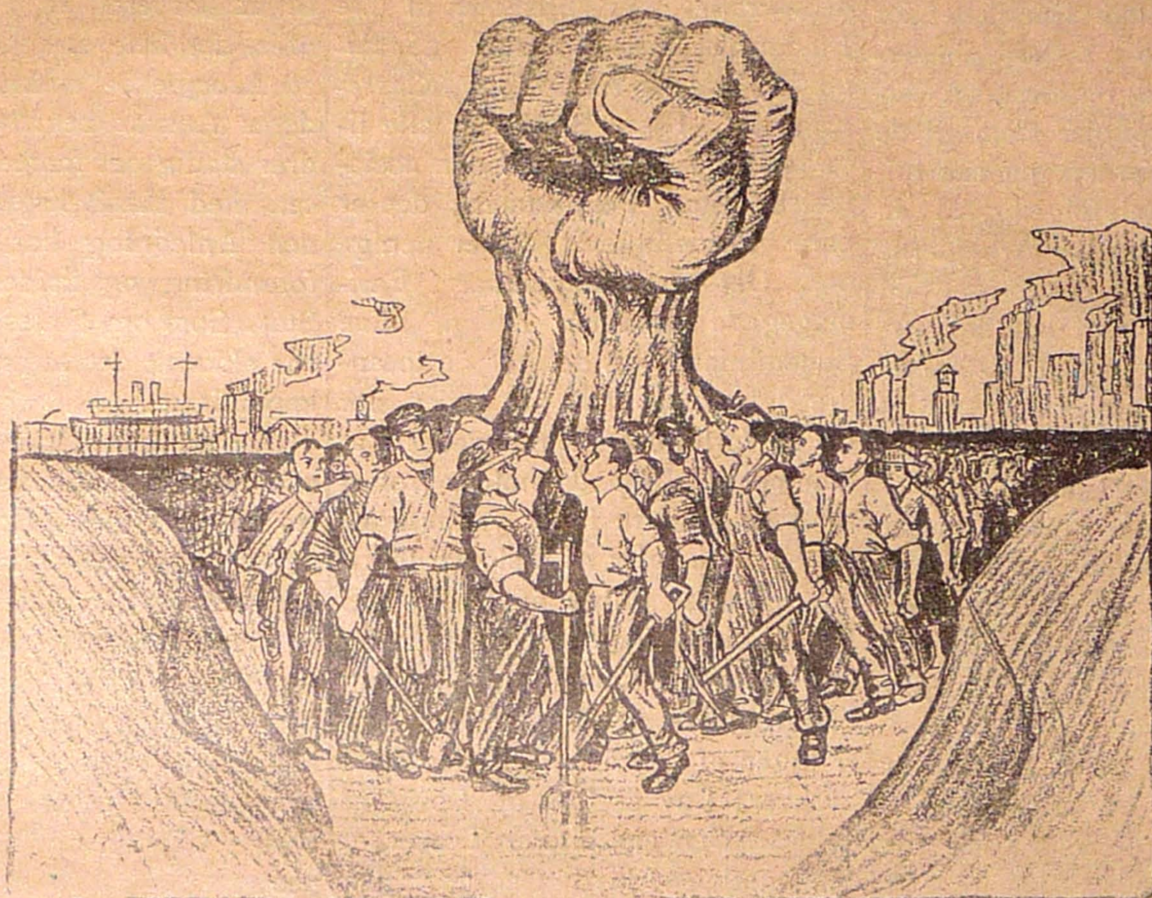
Vi vil ønske alle stridende Kammerater et godt Nytaar. Maatte endnu fler og fler slutte op omkring D e n r ø d e K r i g. Lad os samles i de ungsocialistiske Foreninger for at uddanne os til viljestærke, klarseende Agitatorer for den frie Socialisme.

Just nu kommer jeg til at mindes, hvad Lord Byron skriver i „Ung Haralds Pilgrimsfærd":

„Knap Tusind Aar forslaar en Stat at danne,
en Time rækker til at styrte den."

Emil Manus.

Solidaritetens Haand.

Her kommer fra Dybet den mørke Armé,
og fordrer af Verden et Svar,
skønt Dagningens Glimt: vor dryppende Le
er al den Fane vi har.
Vi vover en Kamp for vor nedtraadte Ret
og løfter i Vejret paa Skændselens Brædt
den Tusindaars-Lænke vi bar.

Vi ejer paa Jorden knapt Trævl eller Traad
kun denne vor skorpede Haand;
til Menneskekaar fik vi kummerligt Raad
i Ørknen vandred vor Aand.
Du Herre som højt gennem Samfundet red
hen over de Rygge, du trykkede ned,
nu smyger vi af dine Baand.

Mankefaaret.

—*—

Tilegnet Læserne af Socialen, Dagens Ekko og Klassekampen.

—

Saa længe Arbejderne optræder som Samfundsklasse, det vil altsaa sige til en Revolution har gjort Ende paa Klasseinddelingen, saa længe har de et Ansvar. Men dette Ansvar hører man sjældent Tale om; der bliver ikke Tid til det for den megen Tale om Rettighederne. Lederne smigrer desuden Arbejderne og ophøjer dem til de bedst ledede i Verden, og saa bliver Ansvaret selvfølgelig til en Bagatel. Alligevel, Arbejderne har et Ansvar, og det er paa sin Vis ligesaa stort som Kapitalisternes. Men det er ganske vist nemmest at tale saa meget som muligt om de andres Ansvar, og saa lidt som muligt om sit eget.

I denne Tid da Pressen halser rundt i Fællesskab for at sætte Tænderne i dem, der har Ansvaret for Krigen, ser det ud, som om man samtidig overalt søger at løbe fra sit eget Ansvar for denne Verdensidioti. Naar man f. Eks. hager sig fast i *Wilhelm* af Hohenzollern, bliver man personlig saa rart sagesløs; for hvis Ansvaret er hans, saa er det jo ikke vores. Nede i Tyskland har Politikerne gjort det til en bestemt Sport saaledes at udpege de andre, til hvem man heldigvis aldrig selv hører: *Maximilian Harden* er rendt fra alt, hvad han skrev om Deutschland über alles for blot nogle Maaneder siden. Og her hjemme løber *Jeppesen Borgbjerg* nøjagtig samme Vej. Det er ikke saa længe siden danske Arbejderførere rejste rundt i det nedtrampede Belgien som Den store Generalstabs Gæster, og *Borgbjerg* skrev med Stolthed hjem fra Berlin, at de tyske Arbejdere var de bedste Soldater — de bedste Soldater giver nemlig de bedste Vælgere, og omvendt. Men nu har hele det danske Socialdemokrati slaaet den store Saltomortale og er stukket i Rend den modsatte Vej — bort fra Ansvaret.

Arbejderne kunde nemlig have forhindret Krigen. Ingen Tvivl om det. Men i Stedet for lod de deres professionelle Politikere gaa i Kompagni med den tyske Kejsers Agent, Dr. *Helphand-Parvus*, som installerede sig i „Social-Demokraten"s Redaktion og optog de Herrer *Stauning*, *Kiefer* m. fl. i en større Kulforretning, som Arbejderne lagde Navn til, men aldrig fik Regnskab for. Kort sagt, „den for danske Socialdemokrater typiske Mave, den egentlige Aarsag til at vi ingen Revolution har her til Lands, Samfundets Sikkerhedsventil og Svømmeblære" (Citat af Professor *Vilhelm Andersen*) — denne Mave voksede, til den stod som et spændt Trommeskind, og under Opstød af Krigsgullasch ræbede det ud af Halsen paa Førerne højere end nogensinde: Frihed, Lighed og Broderskab, medens Proletarerne var radmagre som før.

For Øjeblikket bestaar Socialdemokratiet her hjemme af tre Bladpartier, henholdsvis „*Socialen*", „*Dagens Ekko*" og „*Klassekampen*". Disse Brødre er alle lige ivrige Tilhængere af den socialistiske Stat, Pengestaten; det er bare Fordelingen, de er uenige om. Det store Mankefaar i Farimagsgade drømmer om at blive Statsminister, og det gør de to andre ogsaa, om ikke for andet, saa for at forhindre Faarehovedet i at komme til. Men de holder trofast sammen alle tre i det væsentlige: Staten. De lider af Valgretsdelirium, Faaret tillige af Drejesyge. De vil sidde inde i Rigsdagen og lave Love for Samarbejdet mellem Lønarbejdere og Kapitalister. Der er ingen af dem, som vil slaa det i Stykker; Lov er Lov og Lov skal holdes. Den ene citerer Tyskerne, den anden Lloyd George, den tredie Lenin og Trotzky. Men de er parate til at aflægge Ed paa Grundloven for 15 Kroner hver om Dagen. Med en lille Omskrivning af et Ord af *Hørup*: Socialdemokratiet er et usselt Parti; det kan ingen Ting, ikke en Gang gaa i Stykker.

Arbejderne burde for længe siden have sagt: dersom dette her er Socialdemokrati, saa er vi ikke længer Socialdemokrater! De burde have slaaet Kreds om „*Solidaritet*", saa Politiet ikke havde vovet at røre *Christian Christensen*. Eller tror maaske nogen, at Politiet vover at røre „Social-Demokraten", hvor der har været skrevet det samme som i „Solidaritet"? Nej, Politiet skal nok lade være, for det véd, at Arbejderne har slaaet Kreds om „Social-Demokraten", og at den hjælper Bourgeoisiet, som har lejet den til det samme. Der bliver ikke krummet en Tot Uld paa Mankefaarets Hoved.

Men naar det gaar som det gør, er det først og fremmest Arbejdernes Skyld. De er nemlig opdragne i den Tro, at de har ingen Skyld, og den Tro holder de tre socialdemokratiske Blade vedlige i dem. Det ene skyder Skylden paa Mankefaaret, som bræger igen: Arbejdere, Skylden er *Nikolajsens!* Det tredie Organ benytter sig af de to andres private Skænderi og skriger, som om det var betalt for det: Proletarer, her er den rigtige gamle Sæbekælder, de andre drives for tyske og engelske Penge; leve Rublen!

Disse saakaldte socialistiske Blade er lige uldne alle tre. Men Arbejderne burde unægtelig tage haardest fat paa *Borgbjerg* og sige, at er han deres Dreng, saa skal han klippes. Mankefaaret er nemlig blevet en hel Samson. Han er farlig. De to andre trænger højst til at barberes en Gang imellem. Men det hele strander altsaa paa, at Arbejderne endnu ikke er sig deres Ansvar bevidst. De beundrer stadig det faareagtige, Alliancen med Kapitaliststaten, som i den Anledning har faaet Navneforandring og kaldes den sociale Stat. Som om Statssocialisme ikke var akkurat det samme som Statskapitalisme.

Der er derfor ikke andet at gøre end at lade Kapitalisterne fremdeles klippe Ulden. *Borgbjerg* skaaner de nok; Mankefaaret hører til det kæreste, Kapitalen har opdrættet her til Lands. Men Arbejderne kommer til at fryse nu til Vinter. Og det er dobbelt koldt, naar man tror, at man ingen Ansvar har. Ansvarsfølelse giver nemlig Mad i Gryden og Varme i Kroppen.

Havde Faaret villet det, saa havde vi nu haft Republik i Danmark.

I. I. Ipsen.

Den statsligt politiske Parlamentarismes Bankerot.

Af C. J. Bjørklund.

—o—

Den finske Revolution lærer os, at **Bourgeoisiet aldrig viger for en Majoritet i et Parlament, i en af Klassesamfundets Institutioner. Hvor lykkelige var vi ikke, h v i s det var Tilfældet!**

Nej, Bourgeoisiet viger ikke fra sine Privilegier paa **Grund af nogle Stemmers Majoritet i et Parlament. Større** Besværligheder og større Stridigheder end Erobringen af en Majoritet er at overvinde for at naa frem til et socialistisk Samfundssystem. Opgaven er ikke saa let.

I Aaret 1916 havde de finske Arbejdere Majoriteten i de finske Landag. De havde 103 Stemmer: det eneste Kammer der eksisterede i Finland. Efter Kerenskis Opløsning af Landdagen, og hvor nye Valg blev udskrevet, kom Arbejderne tilbage som Minoritet 92 St. mod 108. Den 18. Juli 1917 havde den finske Landdag vedtaget den saakaldte Magtlov. En Vedtagelse som sagde hvem der skulde have den besluttende og udøvende Magt i Landet. I Følge denne Beslutning skulde Landdagen, d. v. s. Finlands Rigsdag, alene beslutte, stadfæste og forordne om Iværksættelsen af alle Finlands Love. Men siden Rigsdagen paa Kerenskis Regerings Beslutning blev opløst og nye Valg blev udskrevet blæste Borgerne saavel denne Beslutning som mange andre en lang March. Og i Baglommen havde de Vaaben, Ammunition og Hvidgardister, Slagtergarde.

Bourgeoisiet har kun Respekt for Love, naar de n y t t e r eller i hvert Fald i k k e s k a d e r dem.

Bourgeoisiet i Finland er et lille Eksempel paa denne Sag. Loven om 8-Timersdagen de saakaldte Kommunallove, som fandtes paa Papiret tog de intet som helst Hensyn til, det var Luft for dem. For at give sine Fordringer Eftertryk maatte Arbejderne gribe til det eneste Middel de havde at stille op mod Borgerskabet, deres økonomiske Kamporganisationer.

Den 4. Novbr. 1917 var de finske Arbejdere nødt til at gribe til Generalstrejken for at tvinge sine meget moderate Fordringer i Livsmiddelspørgsmaalet, 8-Timers-Spørgsmaalet og Kommunallovene igennem. Det var en konsekvent gennemført Generalstrejke, som de finske Arbejdere den Gang gennemførte.

Som et blandt de mange Beviser paa, hvor mægtig og storslagen denne Strejke var, kan nævnes, at ingen andre Tog end de, der førte Levnedsmidler og de, der befordrede Arbejdernes Sendebud fik Lov til at afgaa.

Generalstrejken sluttede med fuldstændig Sejr for Arbejderne. I Samklang med Arbejdernes Fordringer nedsattes et Levnedsmiddeludvalg, der skulde tage Ernæringsspørgsmaalet i sin Haand. 8-Timersdagen vedtoges af Landdagen med 147 St. mod 42 og Kommunallovene vedtoges med 147 St. mod 45. Altsaa endnu et Bevis for at den direkte Aktion er nødvendig imod Borgerklassen, og at det er den og alene den der er mægtig nok til at beskytte Arbejderne mod Bourgeoisiet.

Men det finske Borgerskab rugede paa Hævn. For enhver Pris vilde de gøre Landets Pro-

letariat til lydige og underdanige Slaver. Intet Lands Bourgeoisie vil frivilligt give Slip paa sine gennem Aarhundreder erhvervede Privilegier paa det økonomiske og politiske Omraade. I Særdeleshed gælder det de økonomiske Privilegier.

Som en Modvægt mod Borgernes hvide Garde dannede Arbejderne deres røde Garde. Et Bevis paa, hvor godt den finske Overklassegarde var forsynet med Vaaben kan nævnes, at i Aabo beslaglagde Arbejderne en Dag en hel Jernbanevognladning Patroner (249 Kasser, 144,000 Stykker). I Katka beslaglagdes flere Vognlæs Vaaben. I Gamle Karlaby 2 Kuglesprøjtere o. s. v. o. s. v.

Hvor mange fandtes der mon i Haparanda, som i k k e vidste, at Vaaben blev smuglet fra Tyskland til Finland. Vaaben kom i stor Mængde i flere Aar. Oprindelig beregnede for et Oprør mod Rusland, et borgerligt nationalistisk Oprør, anvendtes nu disse Vaaben naturligvis med Tysklands Samtykke til Knægten af Landets egne Arbejdere. Thi national Frihed er ikke ensbetydende med eller det samme som Arbejderklassens Frihed.

National Frihed betyder i de fleste Tilfælde ikke andet end Frihed for et Lands Overklasse til uden Hindring af et andet Lands Overklasse frit at kunne udbytte og regere Landets Arbejderklasse.

Den i Sverrig meget benyttede Højreløgn, at Finlands Overklasse kastede sig i Armene paa Tyskland paa Grund af, at Sverrigs Ammunition og Vaaben ikke blev stillet til Disposition for den finske Overklasse, faar i Sandhed sin rette Belysning af det F a k t u m, at den finske Overklasse allerede siden 1914 har haft Forbindelse med Tyskland. For et Oprør i russisk Finland i den Tid, da Tyskland laa i skarpest Kamp med Rusland, betalte Tyskland gerne Penge og leverede ogsaa gerne Vaaben. Men at Tyskland ønskede Revolution, d. v. s. en Arbejderrevolution i Finland efter Freden i Brest-Litowsk, er ganske simpelt utroligt. At Tyskland uden at gøre Vrøvl knækkede Revolutionen ved at sende Tropper, Vaaben og Ammunition derop er derimod begribeligt. Hver Stat er magtsyg. Spændingen mellem Overklasse og Underklasse stor nok i Forvejen, øgedes derigennem, at Overklassen vedligeholdt tyske Forbindelser. Thi Arbejderklassen orienterede sig — begribeligt nok forøvrigt — ad Rusland til.

Selve Draaben, der fik Bægeret til at flyde over, Spændingen til at udløse sig, synes uden Tvivl at have været Bourgeoisiets Forsøg paa at legalisere sin Slagtergarde. Dette Forsøg gjordes under Navn af at skaffe sig Ordensmagt. Mærkværdigt nok begaas mange Gange de største Skurkestreger og Forbrydelser under Dække af smukke Navne.

Om nogen indvender og siger, at det ikke var nogen direkte Forbrydelse af Bourgeoisiet at gøre et Forsøg paa at skabe en Bøddel mod Proletariatet, saa kan jeg give ham Ret deri, thi det var blot og bart et naturligt Udtryk af Overklassens bestemte Forsæt at til og med for Prisen for en Revolution i Landet, at sidde som Ugler over deres Privilegier og Monopoler.

Den Magtforblindede og forstokkede Overklasse bærer paa Grund deraf Ansvaret for Revolutionen. Om de havde givet efter, medens det var Tid, for Arbejderklassens retfærdige Fordringer, mærk vel retfærdige og billige Fordringer, kunde Revolutionen være forhindret.

Nu saar Overklassen, den af Sejersrusen vanvittige Overklasse Aarsagerne ud til den n y e f i n s k e R e v o l u t i o n som kommer. For atter at springe omkring ligesom Haner og gale, at det er den onde Arbejderklasse, Opgejlerne, Agitatorerne, der er den eneste Aarsag til Revolutionen.

Industriarbejderen og Landbrugeren.

—✶—

Det er Jorden, der saa at sige i første Haand giver os hvad vi behøver, den giver os Raastoffer til en Masse Ting, som siden forædles af Industriarbejderen. Landbrugeren dyrker Jorden, passer Kreaturerne og fremskaffer derigennem en Masse Nødvendighedsartikler som Industrien siden gør sig tilgode med.

Det er derfor nødvendigt at den industriarbejdende Befolkning staar i Alliance med den landarbejdende Befolkning, samt med Landbrugerne. Med Landbrugere menes da den Landbruger, der selv dyrker sin Jord, som med sine Børns og sin Hustrus Hjælp dyrker og vogter sin lille Jordlod og derigennem skaffer sig og sine Opholdet.

Det er nødvendigt fordi, at naar vi skal gennemføre Revolutionen, kommer vi ellers ganske hurtig til at staa uden Muligheder for at kunne skaffe den revolterende Masse Brød. Og derigennem vil Revolutionen blive mere eller mindre mislykket. At sikre Befolkningen Brød, er jo det første man har at gøre, for at en Revolution skal lykkes.

I Rusland staar Revolutionen just overfor dette Spørgsmaal, den frygter at det vil komme til Strid mellem Industriarbejderne og Landbrugerne. I Stedet for at støtte hinanden, bekæmper de hinanden, til Trods for at det er to Grupper, der ikke *kan* undvære hinanden.

Vi bør tage Lærdom af dette, nu da det ene Land efter det andet følger i Ruslands Spor. Om vi end kommer noget bag efter, saa kan vi være forvisset om, at den Revolutionsbølge, der rensende og lutrende gaar over Verden, ogsaa kommer til at berøre os.

Det er ikke nok med at Landbrugerne slutter sig sammen for sig selv i Kommuner. De kommer til at staa magtesløse overfor de store Jordmagnater, der forsøger at underlægge sig saa meget Jord som muligt, for siden at kunne anvende Jordarbejderen efter sit Ønske, anvende ham som en sjælløs Maskine.

Vi vil expropriere Jorden!

Men mærk vel, fra Jordmagnaterne.

Men lad os da have den utallige Hær, som den landarbejdende Befolkning er, med paa vor Side. Lad os gøre klart for dem, hvad vi vil. At vi ikke vil *tage* Jorden fra dem, men i Stedet for *give* den til dem, som elsker den, og som vil bruge den til alles bedste. Om vi gør dette, skal vi undgaa at staa med tomme Maver under en Revolution.

Vi kan med vore landbrugsarbejdende Kammeraters Hjælp skaffe Brød. Hvad hjælper det, at der blandt os findes Bagere til at bage Brød, hvis vi ikke er i Stand til at skaffe Sæd. Hvad hjælper det, at vi kan kærne Smør og tilvirke Ost, naar vi ikke har nogen Mælk. Hvad hjælper det, at vi kan tilberede Kød og sy Støvler, naar vi ikke har nogen Kreaturer. Med andre Ord: Industriarbejderen og Jordbrugsarbejderen er uundværlige for hinanden, for at kunne ordne et kommunistisk Samfund.

Ligesom der findes Arbejder- og Soldaterraad, der fremfører begge Parternes fælles Interesser, med andre Ord, saa at de ikke falder hinanden i Ryggen ved en kommende Revolution.

Ligesaa nødvendigt er det, at der dannes „Arbejder- og Landbrugerraad", saa at de ikke staar uforstaaende overfor hinanden, ved en udbrydende Revolution.

Hvad skulde vi ikke kunne udrette, naar vi alle, Soldater, Industri- og Landarbejderne staar enige, sætter Skulder mod Skulder og ryster det nuværende mugne Samfund.

Sejren er da givet.

Sejren for den producerende Menneskehed. Sejren for Revolutionen.

Eva M—s.

„Føde"varer. En Sværm Fluer kom flyvende ind i en Købmandsbutik i det Herrens Aar 1918. Der var fuldt op af herlige Retter for en sulten Flue. En fløj hen og satte sig paa Sirupstønden; men kort Tid efter faldt den til Jorden. — Siruppen var forfalsket.

En anden satte sig paa en Krukke med Honning; den gik det ikke bedre.

Saadan gik det den ene Flue efter den anden, alle fik de samme Skæbne, de oprindelige Varer fandtes ikke mere, alt var forfalsket, alt var Erstatninger.

Tilsidst var der kun en gammel, klog Flue tilbage, den tog Lærdom af det den saa rundt om sig. Den fløj lige hen paa Fluepapiret og satte sig. Den trivedes fortræffeligt, blev stor, tyk og fed. Thi Fluepapiret var — ogsaa forfalsket.

✶

Den forbandede Krig!

Borgmesteren (oprørt): „Den her Krig er jo forfærdelig!"

Borgmesterinden: „Gud, hvad er der sket?"

Borgmesteren: „Tænk dig, paa Grund af Papirmanglen har de udeladt hele min Tale ved Indvielsen af det nye Sprøjtehus."

Arbejderne og Kirken.

—o—

Det er en mærkværdig Magt Kirken og dens Lære har over Individerne og særdeles over Arbejderne. Fra Vuggen til Graven benytter Arbejderen sig af Kirkens Medhjælp, tiltrods for, at han ikke trór det mindste paa deres Lære eller lever derefter.

Naar Arbejderen faar et Barn, er det første der bliver talt om: Daaben. Man maa endelig have Barnet døbt, man véd jo aldrig, hvad der kan ske. Og hans Uvidenhed om Liv og Død gør at han inderst inde har en Frygt for, at dette, at faa Barnet døbt, alligevel skulde have nogen Betydning for Barnet.

Og Præsten forretter stiltiende Gerningen, er med til denne Gudsbespottelse en gros, for det er jo det Præsterne skal leve af; hvis de ikke havde alle disse „kirkelige Handlinger", vilde deres jordiske Liggendefæ jo ikke være saa bugnende, og de jordiske Herligheder regner Præsterne, ligesom alle andre Mennesker for bedre end de himmelske. En jordisk Fugl i Haanden er som bekendt bedre end ti himmelske paa Taget.

Gudsbespottelse en gros kaldte jeg det, og det maa vel være den rette Betegnelse, i Særdeleshed fra en Præsts Synspunkt, thi Præsten er vel lige saa lidt som alle andre Mennesker i Tvivl om, at Flertallet af disse Mennesker, der kommer med deres Børn til Daaben, lyver, — bevidst eller ubevidst er i dette Tilfælde ligegyldigt — naar de siger, at de vil opdrage Barnet i den rette Tro.

Naah! Blasfemi, Gudsbespottelse og Løgn en gros gør vel ikke saa stort, naar man faar 5 eller 10 Kr. for hver Gang man er medvirkende til det. Med himmelvendte Blikke udføres disse Trylleformularer og med Bedemandsminer indkasseres Pengesedlerne, og Fanden — hvis der eksisterer nogen, hvad Præsterne ogsaa ved Besked med, at der gør — griner lumsk i sit Skæg. I Kirkerne har han sit kæreste Opholdssted og sine bedste Haandlangere.

Naar Barnet er vokset til og skal konfirmeres, gentager Historien sig. Nu er der blot den Forskel, at det er Barnet der tvinges, af Præst og Forældre i Fællesskab, til at lyve. Blasfemien og Løgnen gentager sig. Præsten som jo, paa Grund af den dyre Opdragelse han

Andreas Fritzner.
Se Artiklen: „Foran Skranken".

har faaet skulde være mere aandelig udviklet end hans Klienter i Almindelighed, faar Børnene til at love og fornægte Ting, hvorom de ikke har det mindste Begreb.

Naar de højtidelig lover, at de vil tro paa Gud og fornægte Djævelen og alle hans Gerninger, ja da maa det virke tragikomisk paa ethvert tænkende Menneske.

Hvordan det virker paa Præsten, ja derom kan jeg ikke udtale mig; men han faar jo Guld- og Sølvplastre til at lægge paa Saaret, hvis han da ikke i Tidens Løb er blevet saa forhærdet, at han ikke oprøres over de løgnagtige Komedier han er med til at spille, og rent forretningsmæssig indkasserer sit Honorar ligervis som Mester Jakel paa Bakken, efter Forestillingen lader Tallerkenen gaa rundt.

Naar Barnet er blevet voksen og skal indtræde i Livets Mysterium, Forholdet til det andet Køn, ja da kommer Præsten igen, og med sine smudsige Fingre vanærer han to Menneskers intimeste Forhold. Kærligheden mellem to Mennesker, det eneste Paradisglimt i vor jordbundne Tilværelse skal forfladiges, skal gøres til Genstand for Omtale af en tredie Person, skal fra sin Evighedssfære trækkes i Snavset af uniformerede Stats- og Gudsembedsmænd og stilles til Skue for et nyfigent Publikum. Og Præsterne tor sine Hænder og stopper flere Penge i sin i Forvejen fyldte Pengepung.

De himmelvendte Øjne og de fromme Lader er tilsidst blevet en hel Maske, som det er umuligt at trænge igennem. Kan gerne være, at Præsterne tror paa deres egne Maskers Naturlighed og deres Handlingers Ufejlbarlighed, det vilde jo være altfor uhyggeligt at tænke sig, at det var bevidst at Præsterne spillede denne Komedie, er det alligevel det, maa det vel være ud fra den jesuitiske Moral, at Hensigten helliger Midler. Og Jesuismens er mere udbredt end man tror blandt Præsteskabet.

Naar Mennesket har ophørt at leve i den Form vi Mennesker kender, skal Præsten bruges igen. Og skønt Præsterne i mangfoldige Tilfælde har dømt de fleste af de levende Mennesker til en evig Fortabelse — meget mærkeligt forresten, da de lige saa lidt som andre har Kendskab til Guds Afgørelser — saa priser de ved Baaren alle Mennesker som rene Engle, og udtaler som sin sikre Forvisning at de nok kommer i Himlen. I alt Fald mener de at det er en god Anbefaling naar de har været med til at putte de jordiske Rester i Graven. Mon ikke dette Omslag i deres Vurdering af levende og døde Mennesker har sin Aarsag i at Præsterne véd, at den afdødes Familie kun paakalder hans Medhjælp og betaler ham for at staa og sige noget intetsigende Vrøvl. Hvis Familien frygtede for at Præsten skulde prøve paa at vurdere den Afdødes Liv og alle hans Gerninger, ja da var de maaske lidt mere forsigtige med at fordre Præsternes Medvirkning.

*

Og det sørgelige for mig ved alt dette er, at Arbejderne synes at være de mest konservative paa dette Omraade. Tiltrods for al Oplysning og al Bavl om Arbejdernes Frisind, er det kun en forsvindende lille Del af Arbejderklassen, der har sagt sig fri fra Præsternes aandelige Formynderskab.

De „kirkelige Handlinger" spiller endnu den største Rolle i Proletarens Liv. De bliver vist de værste at faa trukket bort fra Daaben, Konfirmationen og det af Staten autoriserede Ægteskab. Hvor tit hører man ikke Udbruddet: „De er ikke gift, de lever blot sammen." og det næsten altid med en ærbar Mine der fortæller, at man da ved Gud er langt bedre end dette Rak, man bedriver da ikke Hor, det har man Præstens Attest for.

Ja tit og mange Gange spørger man sig selv, om det er denne Arbejderklasse, der skal være med til at revolutionere Samfundet, disse aandelige Svæklinge, som gladelig gaar i Præsternes Ledebaand, kun fordi alle andre gør det samme.

Men Tiden maa vel komme, hvor Arbejderklassen indser, at skal man være med til at afskaffe Overtro og Uvidenhed, ja da maa man begynde med sig selv og først og fremmest selv komme bort fra denne forfærdelige Indflydelse, som al Autoritetstro har. Og af al Autoritetstro er Troen paa Præsterne og deres Handlinger den værste, da disse Folk og deres Handlinger kun gaar ud paa at vedligeholde dette aandelige Mørke, som er en nødvendig Betingelse for, at Staten, Kapitalismen og Militarismen kan fortsætte deres Undertrykkelse af det enkelte Individ og den enkelte Klasse, Arbejderklassen.

Andreas Fritzner.

Gnister.

—*—

Atter i Friheden. Efter henholdsvis 3 og 4 Ugers Arrestation er vore 7 Kammerater atter ude i Friheden. Først blev Franz Nielsen, Mauritsen og Ferdinandsen frie, uden at man kunde finde nogen Paragraf at dømme dem efter, det vil sige, man havde holdt dem arresteret hele denne Tid uden noget virkeligt Grundlag. En Uge efter disse frigaves Charles Rasmussen, Niels Iversen, Viggo Rasmussen og Fabian Petersen. De blev dog stillet i Udsigt engang i Fremtiden at blive idømt Straf.

Alle Kammeraterne var i godt Humør og slugte med Begærlighed Meddelelserne om de store Begivenheder, som var foregaaet. Kejser Wilhelm og hele hans Slæng foruden Socialdemokraterne var jo flygtet, Østrig-Ungarns Sammenstyrtning var et Faktum, og de knyttede Hænderne i vanmægtig Vrede, da de saa Socialdemokraternes og Politiets Sammenspil for at slaa den store Oppositionsbevægelse for de dømte Kammerater ned. De forstod nu pludselig, hvorfor de havde maattet sidde arresterede saa lang Tid.

Under deres Arrestation havde man hindret dem i at faa Kort og Hilsener ligesom man unødig længe havde beholdt Brev, afsendt til Slægtninge; men hele Resultatet af Politiaktionen er, at vore Kammerater overbevistes om „Retfærdighedens" Vilkaarlighed, og de blev stærkere overbevist om, at Kampen mod det gamle uretfærdige System maatte skærpes.

*

Agitationen. I den nærmest kommende Tid vil Agitationsmøder for Ungsocialismen blive afholdt i de forskellige Bydele. Vi opfordrer alle interesserede til at møde op ved disse Møder, ligesom vi opfordrer alle Ungsocialister til at deltage i Agitationen. Enhver kan udrette et stort Stykke Arbejde ved at sælge *„Den røde Krig"* paa Arbejdspladser, paa Fagforeningsmøder og paa offentlige Møder.

For Januar Maaned er planlagt en Foredragsserie paa 2—3 Foredrag af I. I. Ipsen over Emnet: *Den franske Revolution.* Under den Forudsætning at passende Lokaler kan faas. Ipsen er en interessant og skattet Taler, som ikke trækker i Langdrag, og vi haaber, at disse Møder bliver godt besøgt.

*

Ungsocialister — unge Socialdemokrater. Den borgerlige Presse forveksler gerne Ungsocialister og unge Socialdemokrater. Politiet og Domstolene er vist klogere, det kan man ikke tage fejl af. *De unge Socialdemokrater*, som havde baaret Agitationsstander 1ste Maj, blev (uden Indespærring) tiltalte efter Oprørsparagrafen, men er nu frikendt ved alle Instanser. De *Ungsocialister*, som uddelte „Den røde Krig“ og Flyveblade til Militæret holdtes arresterede, trods det, at man næppe kunde finde en Paragraf at dømme dem efter.

Det er en Vurdering, som ikke er til at misforstaa.

*

Erkenntnis und Befreiung. Vor østrigske Kammerat Pierre Ramus har efter over fire Aars tvunget Tavshed atter faaet Lejlighed til at træde i Forbindelse med Kammerater i andre Lande.

Den Pierre Ramus vi nu træffer er dog den samme flammende Agitator mod alt Herrevælde, og for en anarkistisk-kommunistisk Samfundsordning, som vi før traf i den udmærkede redigerede Avis „Wohlstand für Alle“.

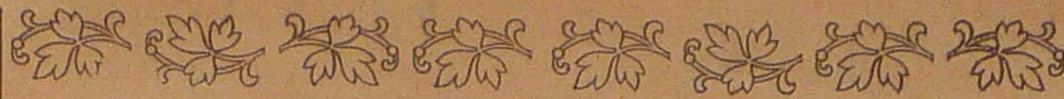
Under Titlen „Erkenntnis und Befreiung“ (Kundskab og Befrielse) har han nu atter begyndt at udgive et 14 Dages Tidsskrift, som vi er forvissede om, at mange af vore gamle Medkæmpere med Glæde vil gøre Bekendtskab med. Det kan rekvireres fra Pierre Ramus, Klosterneuburg (bei Wien) Schiess—Stöttegraben 237, Østrige.

*

Læs! Spred! Vi gør opmærksom paa, at Algot Rosbergs udmærkede Bog „Amalthea“ kan købes paa Ungsocialistisk Forenings Læsestue, Vesselsgade 7. Prisen er 2½ Kr. Ligeledes findes nogle Eksemplarer af Anton Nilssons „Fängselsminnen“, paa svensk. Pris 1 Kr. 25 Øre. Desuden findes endnu et Faatal Eksemplarer af I. I. Ipsens udmærkede og læseværdige Pjece „Socialdemokraterne er Antisocialister“. Pris 35 Øre.

Anbefal disse Bøger til Venner og Bekendte.

*

1918—1919.

Det gamle Aar til Verden kom
med Tusinder Kanoners Bragen,
der spredte Smerte viden om
og Barbari lod blot for Dagen.
Man bag den ideelle Frases Maske
brutalt lod Byer svinde bort i Aske.
Hvad trælsomt Slid for Verden vandt,
som Luers Rov forsvandt.

Det gamle Aar af Krigens Gud
blev født til Vaande, Sorg og Trængsel,
til Hungersnød at sprede ud
og til — at skærpe Fredens Længsel.
Til Brodermordets Skam blev viet Aaret,
hvor Dødens Fangst og Høst var rigt beskaaret,
og halvvejs blev, ved Fyrstemagt,
Evropa ødelagt.

Det gamle Aar i Blod og Død
blev Sorgens, Skændslens dystre Minde,
dog — gennem Aarets Sult og Nød
stod Haabets Gry for Mand og Kvinde.
Det gamle Aar Kanoners Torden endte,
og Riger, Troner endevendte,
de nye Tiders Aand har bragt
et Bud om Folkets Magt.

Det nye Aar ad samme Vej
bør rydde frejdigt op til Grunden,
og Maalet det fornægtes ej,
sig nærmer snarligt Gengælds-Stunden.
Nu Proletaren har begyndt at rette
sin Ryg og sig med Magt til Bords at sætte,
han føler Kraften den slaar til,
han kan, naar blot han vil.

Det nye Aar bør kort Proces
kun gøre med de gamle Skader,
saa dem, der trak det tunge Læs,
for Frugten ej sig narre lader.
Aartusinds Vold og Uret maa forsvinde,
nu Proletarens Tid til Liv er inde,
hans Klasse gør sig fri og frank,
thi Viljen den er rank.

Det nye Aar vil bryde ned
den gamle Lovs og Urets Skranker,
snart bødes paa, hvad Fortid led,
ved Styrken i de nye Tanker.
De sprænger med sin Sandhedsvælde Broen,
som binder Trællekaar til Slavetroen,
saa Stats, Kommunes Slyngelfærd
er dømt og Enden nær.

Det nye Aar har ikke Fred
for os der uforfærdet kæmper,
vi sætter Ret i Magtens Sted
og ingen Vold vor Vilje dæmper.
Kom Broder! ræk mig dine stærke Hænder,
vi kæmper som den nye Verdens Venner,
til Kampens skønne Maal vi naar:
Velkommen nye Aar!

Li-ping.

Foran Skranken.

*

Man har sammenlignet den nuværende Tilstand her i Danmark med Forholdene i Finland og paavist, hvorledes de løber parallelt med hinanden, hvor det gælder om at bekæmpe den revolutionære Socialisme og al Arbejderbevægelse, som er farlig for Kapitalistklassen.

Der findes imidlertid afvigende Punkter i Parallellen og et af disse afvigende Punkter er, at medens den finske Arbejderklasse, derved at man stod solidarisk, tydeligt har faaet klaret for sig, at Kapitalisterne er deres Fjender og at Statsorganisationen og dens Magtmidler udnyttes til at bekæmpe Arbejderklassen med. Men blandt de danske Arbejdere er man i Almindelighed ikke klar over den Forfølgelse, vi maa overgaa og dens Aarsager. Politiet, Politikerne og »Socialdemokraten« har gjort alt hvad de har kunnet, for at aflede Opmærksomheden fra det, som er foregaaet og for at bilde Folk ind, at det blot var ejge Forbrydere, som nu havde faaet eller faar sin Straf. Men lad os sige lige saa godt først som sidst: De Domme, som er forkyndt og de mærkelige Arrestationer mod Talerne paa Grønttorvet er Udslag af Magthavernes Rædsel for at Arbejderne ved den stærke Agitation skal beslutte sig til helt og holdent at fordre sine menneskelige Rettigheder respekterede.

Dommen over Chr. Christensen — 18 Maaneders Forbedringshus — hvad tror man sig at vinde ved denne? Tror man Christensen »forbedres« eller er man virkelig saa infernalsk dum, at man tror, Chr. Christensen behøver at »forbedres«. Nej! Det tror man ikke, men man vil forsøge at forhindre ham i at tale med og for sine Klassefæller. Og Dommene over Niels Johnsen og Laurits Hansen til henholdsvis 8 Maaneder og 1 Aars Forbedringshus, afspejler de ikke Magthavernes Rædsel for disse Kammeraters agitatoriske Virksomhed? Vi ser bort fra det fremholdte juridiske Grundlag, halv- og helaarsgamle Artikler, hvis Mening er sønderbrudt og nu fremstilles ude af Sammenhæng. Paa den Maade kunde man sikkert endog gøre en Tale af Christian X ulovlig.

Man var heller ikke sen til at benytte Grønttorvsbegivenhederne for at faa Anledning til at slaa ned paa den revolutionære Bevægelses Talsmænd. Man har arresteret Poul Gissemann, Johannes

Sperling, Marie Nielsen, Th. Thøgersen, Murer Dam og nu senest vor Kammerat og Medlem i »Den røde Krig«s Redaktionskomité, Andreas Fritsner, og man holder dem arresterede Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, holder dem afstængte fra deres Familier og fra det pulserende Liv.

Men hvad er det da for Forbrydelser disse Kammerater har begaaet? Hvad anklager man dem for? Man henviser til Grønttorvshændelserne. Men Ansvaret for dem ligger andet Steds. Hvad de arresterede har gjort, er ikke mere end hvad enhver Borger har Ret til at gøre, at tale paa et offentligt Møde. Man peger paa Sperling, at han holdt Tale fra Sporvognstaget, men hvor skal man finde en Paragraf for dette Tilfælde angaaende Pladsen, hvorfra han holdt sin Tale. Det bliver ikke saa let. Og i Hundredvis af Vidner er rede til at bevidne, at Sperling forsøgte at berolige Gemytterne fra Sporvognstaget.

For vor Del mener vi, at vore Kammerater holdes arresterede paa saa daarligt et Grundlag, at man ligefrem maa forbløffes over, at de endnu holdes tilbage.

Da Fritzner kom tilbage fra Tyskland, var han vidende om, at han vilde blive arresteret, og da han siden Aar tilbage er personlig bekendt med den moderne „Retspleje«, forstod han ogsaa, at man tænkte at beholde ham saa længe man kunde.

Det er indlysende, at man ikke stiltiende har kunnet finde sig i disse Vilkaarligheder. Til Trods for, at »Social-Demokraten“ med alle Midler har søgt at dysse Sagen ned — den har søgt at formindske Sagens Omfang og undlod f. Eks. at omtale Fritzners Arrestation — rejses dog Protester blandt Arbejderne og deres Organisationer mod den politiske Forfølgelse. Vi erindrer om den Protest, som vedtoges paa de københavnske Typografers Generalforsamling, men desuden er Sagen nu forelagt den internationale Arbejderbevægelse, som nu vil fremkomme med sit Ord til den danske Regering.

Men det er ikke alene Talerne, man forsøger at stoppe Munden paa, ogsaa Bladene forsøger man at give Mundkurv paa ved at overdænge dem med Sagsanlæg. Dog, der er et gammelt Ord, der siger:

»Strenge Herrer regerer ikke længe«.

Ungsocialist.

—*—

Til Danske Antimilitarister!

—*—

Verdenskrigen er gledet ind i sin sidste Fase, og dens frygtelige Begivenheder tilhører nu Historien.

Men nu kommer Regnskabet.

De pinte, voldtagne Folk kræver, at det System, der skabte Krigen og førte Nationerne mod Afgrunden, at de sættes paa Porten og aldrig mere faar Lov til at udfolde sig.

Vi er Vidne til, at man overalt bestræber sig for at tilvejebringe Tilstand, hvor Militarismens Magt er brudt, og hvor den imperialistiske Magtsyge, der skabte Krigen, er afløst af Forstaaelsens og Retfærdighedens Aand, den Aand, der alene har Muligheder for at skabe en Fremtid, hvor man er sikret mod en Gentagelse af Verdenskrigens blodige Begivenheder.

Ogsaa herhjemme spores disse Bestræbelser.

Der er nedsat en Afrustningskommission, der skal undersøge hvorledes vort Militærapparat bedst kan afvikles.

Danske Antimilitarister!

Vor Erfaring byder os ikke at fæste overdreven Tillid til en saadan Kommission. Vi maa kræve, at dette Spørgsmaal tages op til Behandling straks og ikke gøres til Genstand for aarelange Kommissionsovervejelser.

Konklusionen af Verdenskrigen har det danske Folk daget. Det var Militarismens Forbryderiskhed, og ønsker den hellere i Dag end i Morgen fuldstændig bortryddet.

Vi maa derfor kræve en Folkeafstemning for og imod Militarismen.

Og vi maa kræve, at denne Afstemning holdes fri for Indblanding af andre Spørgsmaal, saaledes at Resultatet kan blive en virkelig Tilkendegivelse af Folkets Vilje.

Hele det mægtige Apparat, der skal sættes i Bevægelse for at gennemføre en Grundlovsændring, skal jo alligevel sættes i Gang — hvorfor da ikke faa dette Spørgsmaal afgjort samtidig.

*

Landsorganisationen for konsekv. Antimilitarister vil i de kommende Maaneder rejse dette Krav i hver eneste dansk By, fra hver Afkrog af Landet skal Resolutioner strømme ind til Regering og Rigsdag med Krav om, at denne Sag lægges i Folkets Haand, saaledes at dette selv kommer til at bestemme det danske Militærvæsens Skæbne.

Men til dette Arbejde maa vi kræve Hjælp af alle Antimilitarister. Det maa være muligt at samle alle Kræfter om en saadan Opgave, og vi beder derfor Meningsfæller Landet over om at modtage vore Agitatorer godt, og i det hele være os behjælpelig med Agitationen.

Landsorganisationen for konsekvente Antimilitarister.

Velgørenhed.

Af Bruno Schmytz.

—o—

Paa Jernbanestationen i København blev for nogle Aar siden en lille Dreng, som gik og samlede Kul, overkørt af et Jernbanetog. Han fik begge sine smaa Hænder kørt af. Dagen efter var det »Børnehjælpsdag« i København. »Soc.-Dem.« fandt det da passende at benytte denne lille overkørte Dreng som Reklame for Børnehjælpsdagen. Den skrev en lang, rørende Artikel og malede op for Kapitalisterne, hvorledes Barnet strakte sine haandløse Arme frem og bad om Hjælp. Artiklen sluttede saaledes: »Ingen uden en raa og haardhjertet Kapitalist skulde kunne være saa uforskammet at sige, at det blev Barnets Far's Sag og at det ikke vedkom andre. Hvorfor havde Barnets Fader ikke som andre Mennesker ringet Gasværket op og bestilt sine Kul der?«

En saadan uforskammet Kapitalists Ræsonnement vil jeg fortsætte. Ved at gøre en Arbejder opmærksom paa, at han mere end nogen anden kan gøre Krav paa Telefon og paa at være saa velsitueret, at han kan bestille sine Kul paa Gasværket, appellerer man til Manden i ham og opfordrer ham til at kæmpe for sin Ret. Men ved at være »barmhjertig« mod ham appellerer man til Slaven i ham og opfordrer til Underkastelse.

De socialdemokratiske Blades Skildringer af daarlige Arbejdsforhold er jo bekendt. Det er deres største Fornøjelse, naar de kan sende en Medarbejder et eller andet Sted hen for at undersøge Forholdene og saa næste Dag servere en lang og sørgelig Beskrivelse af den brutale Kapitalist og de elendige Arbejdsforhold.

Et andet Eksempel: Et engelsk revolutionært Blad modtog en Skrivelse fra en Arbejder, hvori han beklagede sig over den daarlige Behandling, han og hans Kammerater var udsatte for. Kosten var uspiselig, Sengestederne ubrugelige og overfyldte med Lus osv. Nu tror man kanske, at Bladet fluks sendte en Medarbejder ud til Arbejdspladsen for et fotografere Barakkerne, for Dagen efter at levere store Billeder af disse, Lusene og Arbejdsgiveren. Nej, det gjorde det revolutionære Blad ikke. Det svarede Indsenderen kort og godt, at da de aldrig havde hørt om nogen Kapitalist, som sprang rundt og satte Lus i Sengene, saa maatte Arbejderne organisere sig og tvinge Kapitalisten til at opføre nye Huse og at forsyne disse med Sæbe og Vand, saa skulde Lusene nok forsvinde. Og de andre Misligheder maatte rettes paa samme Maade.

Dette var en Appel til Arbejdernes eget Initiativ, samtidig som Bladet anviste den eneste Maade, Forholdene kunde forbedres paa. Det var en Appel til Manden hos dem.

Denne Appel til Arbejderne er det, Socialdemokraterne saa sørgeligt har forsømt. De tror, de kan skaffe Lus væk fra en Arbejdsplads gennem en Rigsdagsbeslutning og ved Velgørenhed.

Arbejderne og Religionen.

—o—

Til

Fru Eva Manus!

De skriver i sidste Nummer af „Den røde Krig“, at Kristendommen — og vel ogsaa andre Religioner — er Arbejderklassens Fjende. Maa jeg, der ligesaa lidt er Kristen, som De er det, faa Lov til at gøre nogle Modbemærkninger.

Dersom De havde sagt: Statskirken er Arbejderklassens Fjende, saa havde vi været enige; men De nævner den ikke, selv om De maaske nok har tænkt paa *den* ogsaa. De holder Dem til Troen paa Dogmerne; og om Dogmerne siger De, at disse har ikke det mindste med Virkeligheden at gøre.

Dette er en dristig Paastand. De kristne Dogmer er ifølge Deres Forklaring Dogmerne om en skøn Tilværelse efter Døden. Ja, det er et af dem; et andet er det om en Gud. Men, kære Frue, om dette har noget med Virkeligheden at gøre, véd hverken De eller jeg. Da man en Gang spurgte Professor *Høffding*: Er der et Liv efter Døden? svarede han klogt: Det vil vise sig! De, Frue, svarer: Der er intet Liv efter Døden; der er ingen Gud! Maa jeg gøre Dem opmærksom paa, at netop i den Aand svarer Præsten: dogmatisk. Hele Forskellen paa Dem og Præsten er, at hver har sin Dogme. Men ingen kan afgøre, om hans: der er en Gud og et Liv efter Døden, eller Deres: der er ingen af Delene, er det rigtige.

Nu maa De ikke tro, at jeg bebrejder Dem, at De er Dogmatiker. Det er vi nemlig allesammen. Ethvert filosofisk System hviler paa Dogmer. *Goethe* har udtrykt det saaledes: „Das Ende aller Philosophie ist, dasz wir glauben müssen.“ Jeg har altsaa kun villet paavise, at De vil berøve Arbejderne et Dogme og give dem et andet i Stedet. Det har De selvfølgelig Ret til. Men Spørgsmaalet bliver saa, hvilket af disse Dogmer Arbejderne er bedst tjent med.

Mit Svar gaar lidt udenom; jeg siger nemlig: lad Arbejderne selv

om det. Hvorfor skal de Mennesker altid have gejstlig Medhjælp og Pegepind? Nu har den gamle Erkebisp henne i Farimagsgade vejledet Arbejderne i et Par Menneskealdre, og der er ikke kommet andet ud af det, end at Arbejderne hverken tror paa dette Liv eller paa det næste. Der er i den socialdemokratiske Bevægelse ikke saa meget som en Las af et Ideal tilbage, enten Socialen nu har faaet Arbejderne gjort til troende Fritænkere, eller de er blevet hængende i Kristendommen med Tilsætning af lidt borgerlig Bryllup og Begravelse. Der er spildt en umaadelig Tid for Socialismen ved at blande den ind i Striden mellem disse to theologiske Standpunkter, paa Trods af Partiets eget Program: at dette bør være en Privatsag. Men der er altsaa alligevel en hel Del unge socialistiske Agitatorer, som bliver ved at slide i Arbejdernes Sjæle omkap med Præsterne, som om Lønarbejdets Afskaffelse stod i Forbindelse med den store Gaade, om et Menneske har mere end ét Liv. Det er den Slags Ting, som splitter den revolutionære Bevægelse, der tilmed i Forvejen er saa splittet som vel muligt. Naar De nu vil „samle“ Arbejderne til Kamp imod Vorherre, maa jeg græde og le paa én Gang; for enten er Gud til, og da er det jo ganske haabløst at træde op imod ham; eller ogsaa er han ikke til, og da er det ganske latterligt.

De, Frue, vil uden Tvivl svare mig: Jamen Børnene! Dertil vil jeg bemærke, at selvfølgelig skal Børnene beskyttes; og da her i alt Fald paa Papiret er Religionsfrihed, skal Religionsundervisningen bort i alle offentlige Skoler. Men Religionen bliver Børnene ikke dermed fri for; thi hvert Hjem har sine Dogmer og mangler desuden næsten altid Forstaaelsen af, at det ikke er Forældrene, der ejer Barnet, men Barnet, der ejer sig selv. Børn burde opdrages ganske upartisk overfor de Dogmer, som Forældrene har anskaffet sig; Børn burde have Lov til at leve saaledes, at de en Gang selv kan vælge, hvad de vil tro og ikke tro om de Ting, paa hvilke de egentlig er ligesaa kloge som Forældrene. De har, Fru Manus, agiteret for den konfessionsløse Ferrer-Skole; det er der vistnok mange, som holder med Dem i. Men hvis denne Skole ogsaa opstiller Dogmer, er den ikke længer konfessionsløs.

Endelig vil jeg bede Arbejderne erindre, at det ofte har været religiøse Mennesker, der gik i Spidsen netop i Arbejdet for et bedre Liv her paa Jorden. I Danmark var Munkene de første, som lærte os Havedyrkning og rationelt Landbrug; de blev gennem deres Kendskab til medicinske Urter vore første Læger og Apotekere; de var vore første Historieskrivere, ligesom de opnoterede vore ældste Melodier og blev vore første Musikere; de har ogsaa Fortjenester af vor første Arkitektur, vor første Maler- og Billedhuggerkunst. Og selv om der paa Grund af de daværende sociale Forhold ogsaa var Tiggermunke, staar det dog til Troende, at Biskop Absalons Partifæller ikke altid var de daarligste.

Mit lille Indlæg imod Deres Artikel i „Den røde Krig“ gaar altsaa ud paa Ønsket om, at vi maa blive fri for at faa den socialistiske Agitation blandet ind i de uløselige Spørgsmaal om Gud og et Liv efter Døden. Tro har aldrig været nogens Fjende; de ulykkeligste Mennesker er netop dem, som ingen Tro har. Men lad os agitere imod Trostvang og først og fremmest imod Statskirken. Personlig er jeg især parat til at agitere imod *Partikirken*.

Venligst
I. I. Ipsen.

De falske Profeter.

—o—

Men vogter eder for de falske Profeter som kommer til eder i Faareklæder, men ere indvortes rivende Ulve (Math. 7.13). For en Gang Skyld kan vi bruge Citat fra Bibelen. Arbejdernes falske Profeter, som de maa vogte sig for, er det nydelige Trekløver: Politikeren, Præsten og Værtshusholderen. Med sledsk Tale og gyldne Løfter søger de at indynde sig hos Proletaren under Venskabs Maske, for at kunne leve højt paa den Fordærvelse, han føres ud i. Lad os se hver især af dem lidt efter i Sømmene.

Politikeren lover Arbejderne et socialdemokratisk Himmerig, hvor alle deres Ønsker skal opfyldes, blot de vil stemme paa ham og have Tillid til ham. Men det turde være Løgn altsammen. Naar Arbejderen hele sit Liv igennem har stemt paa og raabt Leve for sin Rigsdagsmand, staar han krumbøjet og udslidt og endnu mere elendig stillet end før. Grunden til det er, at enhver politisk Parlamentariker, for overhovedet at være dette, først maa have godkendt dets Grundvold, medens Arbejdernes Interesser fører ud over det privatkapitalistiske System. Men han opnaaede det, Rævepelsen, at han sikrede sig selv et godt og fedt Levebrød med sin forføriske Tale.

Tro ham ikke!!

Præsten adskiller sig ikke meget fra Politikeren. De giver begge Anvisning paa et bedre hinsides til Erstatning for de nuværende Mangler. Man skulde jo tro, at Præsten prækede den Lære, han foregiver at tro, men det være langt fra ham. Nej, han tager et Sted hos Paulus (Rom 13¹.1) hvor det staar at man skal være Øvrigheden underdanig, og det tidlig og silde. Forøvrigt er hans stadige Omkvæd: „Nøjes med det I haver“. Det hele serveres under Kærlighedens Maske og under Foregivende af at man skal blive frelst og faa det godt baade her og hisset, hvis man vil tro disse Læredomme.

Men hvis Arbejderen i sin Elendighed og i et svagt Øjeblik, hvor Vanskelighederne vokser ham over Hovedet, og han befinder sig i en svækket Tilstand hopper paa den Limpind, kommer han blot fra Asken og i Ilden, thi han prisgiver sin *klare Tanke* og *sin Villiekraft*, de to Egenskaber, som er *absolut nødvendige* for at hævde sig i Kampen for Tilværelsen og i Stedet faar han et ubestemmeligt Følelsesliv, der intet godt kan føre med sig.

Men Hr. Pastoren faar jo sit Arbejde godt betalt af Staten og Kapitalisterne, og naar han kommer ind i sit Lønkammer tro saa ikke, at han beder til sin Fader, som er i Løndom. Nej saa ler han, saa hans tykke Vom ryster derved, saa morer han sig kosteligt over det hele Komediespil.

Men nu den sidste af Trekløveret, Værtshusholderen, hvorledes lyder hans Evangelium? Det er om muligt det farligste af dem alle, det mest besnærende, som fanger ogsaa intelligente Folk. Hans Tale lyder:

»Du Arbejder med al din Fattigdom og dit Slæb, kom til mig og drik Livets Vand, søg Glæde og Glemsel ved Bægeret«.

Og Bægrene klinger, Sangen lyder, Livet er herligt.

Men ak! Det hele var kun Illusion og Bedrag. Dagen derpaa kommer den jærnhaarde, iskolde Virkelighed. Men Værtshusholderen haar faaet fat i Mandens lille Finger og meget nemt tager han hele Haanden, men efter endt Dagværk tæller han sine Grunker med et svedent Grin.

Og de falske Profeter breder sig i Samfundet, de lever højt paa Arbejdernes Dumhed, de er Filantroper og Samfundsstøtter.

Men deres Ofre kommer saa dybt i Elendigheden, at de som oftest ikke staar til at redde.

Imidlertid er det jo ikke alene den forførte og forfaldne det gaar ud over, ogsaa deres Paarørende og alle vi andre lider under det og hindres i vor Fremgang, fordi vi nu engang alle er afhængige af hverandre.

Derfor sky Præstesnak, parlamentarisk Humbug og Alkohol. Alle tre Dele skader og hindrer os, og den Nydelse, Glæde og Frelse, de skulde bringe os, beror paa Illusion og Indbildning.

Men vogte Eder — — — — —.

Lad os saa heller samle vor Energi sammen til fælles Kamp for Velstand og Lykke.

K. J. J.

—✶—

Kval.

—✶—

Krigens Forbandelse.

Skildret af *Einar Haakansson.*

—

At dette uhyggelige skulde hænde mig. Jeg kan ikke holde ud at bære det. Jeg bliver tosset, vanvittig af Fortvivlelse og Kval — — —

— — —

Lucy hed hun, min Elskede, og vi skulde forene os om et halvt Aar. Og vi tilbragte Tiden med Kærtegn og Leg, medens min gamle Moder glædestraalende betragtede os. Fremtiden laa saa lys og lykkelig for vore Øjne.

Saa kom der Bud at der var erklæret Krig mellem mit Land og et Naboland, og jeg kaldtes under Fanerne.

Med hvilken Sorg skildtes jeg ikke fra Lucy og Moder! Men hun, Lucy, erklærede, at man først og fremmest maatte tænke paa Nationens Vel, at det var en Ære at faa Lov til at slaas for Fædrelandet, og at hun var stolt over at hendes Brudgom med Liv og Blod skulde forsvare Fædrelandet. Og hvis jeg faldt i Krigen, ja, da døde jeg jo en skøn Død, Døden paa Ærens Mark. Og i hendes Minde skulde jeg altid blive en Helt, og hun skulde bestandig gaa i Sørgedragt, og aldrig gifte sig med nogen anden.

Men hvorfor skulde jeg blive derude? Skulde jeg ikke som saa mange andre komme tilbage? Aa jo! Og da skulde vi straks gifte os.

Vi lo gennem Taarerne ved Haabet om den Lykke, som alligevel tilsidst skulde blive vor. Og Lucy og Moder opmanede mig til at gaa i Krigen med godt Humør, og tappert kæmpe for vort Fædreland.

Og jeg gik i Krig.

✶

Krigen nærmede sig sin Afslutning, og jeg var næsten usaaret, og jeg blev gladere for hver Dag der gik.

Men da — ved en af de sidste Træfninger hændte det forfærdelige, der gør mig halvt vanvittig af Sorg: en Granatsplint ramte mig i Underlivet og rev alle de ydre Kønsorganer væk.

Jeg mindes hvorledes jeg faldt, hvorledes andre Soldater sprang over mig, hvorledes jeg halvt **forblindet væltede** mig

blandt saarede og blødende Kroppe.

Da jeg atter vaagnede op til klar Bevidsthed, befandt jeg mig paa en Sygestue.

Jeg mærkede Smerter i Underlivet og mærkede at jeg var forbundet der. I Begyndelsen huskede jeg ingenting, men tilsidst gik det op for mig: en Granatstump havde ramt mig i Underlivet og revet bort — —

— Nej, Nej, det var ikke muligt! Jeg havde sikkert taget fejl. Maaske de eller andre Dele af Underlivet var beskadiget, men — ikke væk, sig det Søster, ikke væk? Og jeg saa angstfuld paa Sygeplejersken.

„Jeg ved ikke, hvorledes det er med Dem," svarede hun og forsvandt.

Saa laa jeg og vred mig i Uvishedens Kval, der forøgedes, da jeg tænkte paa, at det her gjaldt hele min Livslykke.

Endelig kom det Øjeblik, da Forbindingen skulde lægges om paa mig. Men første Gang kloroformerede de mig, og Lægerne svarede undvigende paa mine Spørgsmaal.

Jeg maatte vente endnu nogle Dage til en ny Omlægning foretoges. Da fik jeg Lov at være vaagen og Omlægningen skete i min Seng.

Langsomt, langsomt, droges Bandagerne af. Saarskorpen reves op og Blod og Materie løb. Men jeg befandt mig i en saadan Spænding, for at faa Sandheden at vide, at jeg ikke mærkede Smerterne.

Til Slut laa det hele nøgent foran mig. Jeg stirrede et Øjeblik i stum Forfærdelse. Ja, jeg saa — — — at Granatsplinten havde kastreret mig, grundigere end man kastrerer en Hund.

Men i næste Stund udstødte jeg et Skrig af Sorg over min fortabte Manddom. I samme Øjeblik greb der mig den dybeste Livslede, jeg sprang ud af Sengen og styrtede hen til Vinduet for at kaste mig ud. Jeg jog Hovedet og Overkroppen gennem Glasruden, Glasskaarene rev mig i Ansigtet, Blodet flød. Da fik de fat i mig og lossede mig forsigtig ud af mit Leje og bar mig tilbage til min Seng. Der satte de Spændetrøjen paa mig, en Trøje med lange Ærmer som snoedes flere Gange om Livet og derpaa bandtes sammen bagpaa.

Dette var alt for meget for mig. Det store Blodtab paa Slagmarken, den fornyede Blødning da jeg lige sprang op, Anstrengelsen derved og Smerterne derefter, den forfærdelige Sindsbevægelse, dt var mere end jeg kunde bære; jeg besvimede. Og siden laa jeg halvt bevidstløs i Uger i Kampen mellem Liv og Død.

Ak, hvorfor døde jeg ikke?

(Fortsættes).

Literatur.

Algot Rosberg: Amalthea. Oversat af Selma Ahlgren. 188 Sider. Pris 2,50. Nordiske Forfatteres Forlag.

For snart et Aar siden fejrede det danske Politi en Sejr og reddede Danmark fra Revolutionsfaren — det troede man i hvert Fald selv — ved at hindre Algot Rosberg i et tale ved et for Amaltheamændene af Ungsocialistisk Forening arrangeret Velkomstmøde. Da han om Eftermiddagen ankom til København med Damperen, arresterede man ham, tog Fingeraftryk, maalte ham og indsatte hans Portræt i Forbryderalbumet, hvorefter man udviste ham.

Selv om det lykkedes for Politiet at hindre de danske Arbejdere i at stifte personligt Bekendtskab med Algot Rosberg, har man dog ikke kunnet forhindre, at hans Tanker, Oplevelser og Erfaringer naaede de danske Arbejdere.

I mere end en Henseende er det en interessant Bog, Rosberg her har skrevet, om den Fase i den svenske Arbejderbevægelses Historie, som begynder med Kampene paa Arbejdsmarkedet i 1908. Navnet Amalthea vækker Minder hos enhver, som har fulgt med i den skandinaviske Arbejderbevægelse, og med Begærlighed sluger man de Skildringer, Rosberg maler for os, ofte med Virkelighedens fængselsgraa Farver, iblandt nøgternt teoretiserende, saaledes i det bemærkelsesværdige Indledningskapitel: „Arbejderbevægelsen 1908". hvor han paa klargørende Maade trækker op Forskellen mellem reformistisk og revolutionær Organisationsform og -aand, iblandt sarkastisk og bitter, men altid interessant. Ja, Rosbergs Bog er ikke alene en Beretning om det, der skjuler sig under Navnet Amalthea. ogsaa literært er det lykkedes ham at skabe et Værk, som kan maale sig med mangen Skribent af Fag.

Det vilde være af Interesse at referere Indholdet, men det er ikke muligt paa vor begrænsede Plads at omtale de vekslende Billeder, som begynder med at skildre det Attentat. som foretoges mod de engelske Strejkebryderes Logi paa Damperen „Amalthea", fortsætter med Arrestationerne, Domstolsforhørene, hvor ogsaa vor Kammerat, *Andreas Fritzner*, præsenteres. Vi oplever med de dødsdømte deres Venten paa at Dommen skal eksekveres; men Dommen forandredes som bekendt, og nu maa vi følge vore Kammeraters Kamp indenfor Murene for at hævde deres Menneskeværdighed, og vi følger den Tortur, hvormed man i de svenske Fængsler og specielt paa Långholmen forsøger at knække Viljekraften hos „de forbandede Ungsocialister". Alle vore tre Amaltheakammerater har gjort et stort Stykke Arbejde med at bringe til Offentlighedens Kundskab de Skandaler, som foregaar indenfor Fængselsverdenen, og de har sat hele Fængselssystemet under Debat. Men det er ikke muligt at give et nogenlunde fuldstændigt Billede af det rige Indhold, lad os derfor hellere give Afkald derpaa og nøjes med at anbefale Bogen paa det varmeste.

I Sverige er „Amalthea" udkommen i 25.000 Ekspl., og naturligvis vil den ogsaa faa mange Læsere her i Danmark. Den fastsatte Pris, 2 Kr. 50 Øre, *kan* jo nok virke afskrækkende, men *bør* ikke gøre det. Bogen er prydet med to Portrætter af Rosberg fra Tiden før og efter Fængselsperioden, samt 4 Illustrationer fra Fængslets Verden.

Sluttelig gør vi opmærksom paa, at „Amalthea" kan købes paa Ungsocialistisk Forenings Læsestue, Vesselsgade 7, St.

Fängselsminnen af *Anton Nilsson*, Aksel Holmströms Forlag, Stockholm. Pris 1 Kr. 25 Øre. 128 Sider.

Omtrent samtidig med at Rosbergs „Amalthea" udkom i dansk Oversættelse, udgav den tredie af Amaltheakammeraterne en Bog: Fängselsminnerne (Alfred Stern har tidligere udgivet: Langholmsfanger).

Anton Nilsson, som ikke „er Ordets, men Handlingens Mand", har her samlet Dagbogsoptegnelser og Breve, som han har skrevet under Fængselsperioden og i Almindelighed smuglet ud Videre gengives nogle Digte, skrevne af Medfanger, ogsaa af stor Interesse.

De, som ønsker at anskaffe sig Nilssons Værk, kan bestille Bogen paa Ungs. Forenings Læsestue.

Amatør.

Pierre Ramus: „Det anarkistiske Manifest", oversat fra tysk. Ungsocialistiska Partiets Forlag, Stockholm. Pris 25 Øre.

En kort, distinkt Forklaring over Anarkismens Lære og dens Indhold.

Udgivet af
Ungsocialistisk Forening, København.
*
Redigeret af en Komité.
*
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
*
Ekspedition:
Wesselsgade 7, St., København N.
*
Ansvarlig overfor Presseloven:
Fabian Petersen.

Nationaltrykkeriet, København.